

HỒI THỨ CHÍN MƯỜI LĂM
CUỘC ĐẤU GAY GO DƯỚI HẦM NƯỚC ĐÁ

Nguyên Vô Nhai Tử đem hết công lực của lão truyền cho Hư Trúc chứ không phải công phu. Công lực với công phu chỉ khác nhau một chữ mà nghĩa lại xa nhau rất nhiều. Nhưng Lý Thu Thủy đang lúc tâm tính xúc động nên chẳng nghĩ gì đến chỗ sai biệt đó. Mụ lại hỏi:

- Sư huynh ta đã thu người làm đệ tử, mà sao người không kêu ta bằng sư thúc?

Hư Trúc động tâm, liền hô:

- Sư bá! Sư thúc! Hai vị đã là người một nhà sao lại không cởi mối oan cừu, cứ hục hặc nhau hoài? Theo ý kiến của tiểu điệt thì những việc đã rồi, hai vị nên bỏ qua là hơn. Lý Thu Thủy nói:

- Mộng lang! Người còn nhỏ tuổi không hiểu mụ già này dụng tâm hiểm ác vô cùng! Người tránh ra một bên đi...

Mụ chưa dứt lời, đột nhiên la lên một tiếng:

- úi chao!

Nguyên Đồng Mỗ đứng ở sau lưng Hư Trúc đột nhiên vung chưởng đánh ra. Phát chưởng này bà dùng toàn nội lực âm nhu nên không một tiếng động.

Hai người đứng gần nhau quá, lúc Lý Thu Thủy phát giác ra vừa phóng chưởng lực phản kích thì chưởng lực Đồng Mỗ đã xô tới trước ngực mình. Mụ vội lùi lại phía sau nhưng cũng chậm mất rồi. Mụ cảm thấy như bị nghẹt thở và kinh mạch đã bị tổn thương.

Đồng Mỗ cười hỏi mợc:

- Sư muội! Chiêu đó của tử tử thế nào? Xin sư muội chỉ điểm cho!

Lý Thu Thủy vội vận khí để ngăn ngừa thương thế phát tác nên không dám mở miệng trả lời.

Đồng Mỗ đánh lén một chiêu thành công thì khi nào lại chịu bỏ qua. Một chân của mụ nhảy tung lên phóng chưởng đánh tới veo veo.

Hư Trúc vội la lên:

- Tiên bối! Không nên hạ độc thủ!

Rồi y liền áp dụng thủ pháp "Lục dương chưởng" mà Đồng Mỗ đã truyền thụ đem ra hoá giải ba phát chưởng của mụ nhằm đánh tới Lý Thu Thủy.

Đồng Mỗ cả giận quát mắng:

- Thành giặc non này! Mi dùng công phu đó để chống lại ta ư?

Nguyên Hư Trúc trước kia đã kiên quyết cự tuyệt không chịu luyện môn "Thiên Sơn lục dương chưởng" nhưng Đồng Mỗ biết mai sau còn gặp nhiều đại nạn, mụ cần có một tay trợ thủ đắc lực, nên nghĩ cách gạt Hư Trúc dạy phép hoá giải "Sinh tử phù" để truyền thụ

"Lục dương chưởng" cho y, rồi lại cùng Hư Trúc rèn luyện cách cùng nhau đối thủ nhiều lần để đem những biến hoá tinh diệu dốc ra truyền thụ cho kỳ hết.

Ngờ đâu lúc này Đồng Mỗ vừa chiếm được thượng phong thì lại bị Hư Trúc áp dụng các chiêu thức do mục truyền dạy đem ra hoá giải để chống đỡ cho Lý Thu Thủy.

Đồng Mỗ căm tức vô cùng, nhưng không tiện nói ra là mình đã dạy Hư Trúc môn "Thiên Sơn lục dương chưởng" mà chỉ quát tháo như sấm cho hả giận.

Hư Trúc nói:

- Thừa tiên bối! Văn bối khuyên tiên bối nên nghĩ tình đồng môn mà hạ thủ nương tay một chút.

Đồng Mỗ lại thét lên:

- Cút đi! Cút đi cho khuất mắt ta!

Lý Thu Thủy được Hư Trúc bênh vực cho và ra tay ngăn ngừa ba chiêu thức ghê hồn của Đồng Mỗ cùng đến, mới rảnh tay điều hoà hơi thở được một lát, rồi nói:

- Mộng lang! Ta không có gì đáng ngại nữa. Người cứ tránh ra một bên đi! Mục vừa nói vừa phóng chưởng trái đánh tới. Đồng thời mục đưa tay phải làm cái vòng đai để chưởng lực tay trái quanh qua bên mình Hư Trúc nhằm đánh Đồng Mỗ.

Đồng Mỗ ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm:

- Con tiện nhân này đã luyện được môn "Bạch hồng chưởng lực", ra chiêu theo đường thẳng hay đường cong tùy theo tâm ý, thật là ghê gớm!

Rồi bà liền vung chưởng ra nghênh địch.

Hư Trúc bị lọt vào vòng chiến của hai bà. Y biết rằng bản lãnh mình hãy còn tầm thường, không đủ khả năng để khuyên giải đôi bên liền buông tiếng thở dài rồi lùi ra ngoài xa.

Hư Trúc đứng coi hai người chiến đấu hồi lâu, những kinh phong khủng khiếp của hai bà phát ra tạt vào mặt y rất như bị dao cứa. Y không thể chống lại được, toan lùi về tầng hầm thứ ba.

Bỗng nghe đánh "sâm" một tiếng, Đồng Mỗ rú lên, vì bà ta đã bị Lý Thu Thủy phóng chưởng đẩy mạnh, người bị văng vào khối nước đá cứng rắn.

Hư Trúc cả kinh vội la lên:

- Dừng tay! Dừng tay!

Rồi lập tức phóng ra hai chiêu "Thiên Sơn chiết mai thủ" để hoá giải mấy đòn tấn công của Lý Thu Thủy.

Đồng Mỗ thừa cơ hội chớp nhoáng này nhảy lui về tầng hầm thứ ba. Thốt nhiên một tiếng rú thê thảm:

- úi chao!

Rồi người Đồng Mỗ ngã lăn trên bậc đá.

Hư Trúc kinh hãi hỏi dồn:

- Tiên bối! Tiên bối làm sao thế?

Hư Trúc vội bước tới nơi, đưa tay sờ bụng Đồng Mỗ, toan nâng bà ta dậy thì cảm thấy hai bàn tay bà ta lạnh như băng. Y lại sờ lên mũi thì không thấy thở nữa rồi. Hư Trúc vừa kinh hãi vừa đau thương la hoảng:

- Sư thúc! Sư thúc đánh chết sư bá rồi! Sư thúc thật tàn ác quá!

Lý Thu Thuỷ nghi hoặc hỏi:

- Con người ấy gian trá lắm! Ta mới đánh một chưởng, hắn chưa chết đâu.

Hư Trúc vừa khóc vừa nói:

- Sư bá đã tắt thở rồi, còn gì nữa mà không chết! Sư bá ơi! Tiểu điệt đã khuyên sư bá chằng nên đeo thù đeo hận làm chi...

Lý Thu Thuỷ lấy trong bọc ra một cây đuốc nhỏ thấp lên soi thì thấy trên thềm bầy nhầy máu tươi. Đồng Mỗ nằm sòng sượt trên bậc đá, cửa miệng và trước ngực cũng đều dính máu.

Mỗi khi luyện môn "Thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn", Đồng Mỗ đều phải uống máu tươi. Nếu bây giờ bị đứt kinh mạch, thổ huyết chỉ chừng một chung rượu cũng đủ chết người. Hướng chỉ trên thềm nhà và bậc đá bầy nhầy những máu thì ít ra cũng có đến mấy bát lớn.

Lý Thu Thuỷ và Đồng Mỗ cùng một sư môn có lý nào mù lại không biết rõ đường tơ kẽ tóc về môn tuyệt kỹ "Thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn" này khi luyện thành uy lực không ai bì kịp. Thế mà mù quyết tâm không rèn luyện môn đó, chỉ vì bên trong có nhiều điều rất nguy hiểm. Bấy giờ mù thấy Đồng Mỗ bị đứt kinh mạch thổ máu ra mà chết một cách thê thảm, thế là mối thù mấy chục năm của mù nay đã trả được. Dĩ nhiên mù rất vui mừng nhưng không khỏi cảm thấy nổi bâng khuâng tịch mịch. Mù đứng thộn mặt ra nhìn Đồng Mỗ nằm chết, thân hình máu me be bét rồi buông một tiếng thở dài não ruột. Hư Trúc ngồi ngay bên ôm lấy Đồng Mỗ nghẹn ngào khóc lóc mà tựa hồ mù không nhìn thấy.

Hồi lâu, Lý Thu Thuỷ cầm cây đuốc trong tay vừa đi xuống vừa cất giọng thê lương hỏi:

- Sư tỷ ơi! Sư tỷ chết thật ư? Tiểu muội vẫn chằng yên tâm chút nào!

Lý Thu Thuỷ đi tới còn cách Đồng Mỗ năm thước thì ánh đuốc thấp thoáng chiếu vào mặt Đồng Mỗ. Thu Thuỷ nhìn rõ bộ mặt nhăn nheo những vết nhăn gần miệng đều đọng máu tươi trông rất ghê sợ.

Lý Thu Thuỷ dụi dàng nói:

- Sư tỷ ơi! Một đời tiểu muội bị khổ về tay sư tỷ đã nhiều. Sư tỷ đừng giả vờ chết nữa để lừa tiểu muội mắc bẫy.

Mụ vừa nói xong liền vung tay trái lên nhắm đánh vào trước ngực Đồng Mỗ. Phát chưởng này tựa hồ chẳng có gì là mãnh liệt nhưng nghe vang lên mấy tiếng "rắc rắc", dường như mấy rẻ xương sườn Đồng Mỗ đã bị gãy nát.

Hư Trúc cả giận quát hỏi:

- Sư bá đã bị táng mạng về tay sư thúc! Sao sư thúc còn nhẫn tâm tàn hại đến di thể của người?

Hư Trúc thấy Lý Thu Thủy toan phóng chưởng thứ hai ra liền vung chưởng ra ngăn lại.

Lý Thu Thủy liếc mắt nhìn Hư Trúc thì thấy con người được Đồng Mỗ gọi bằng đệ nhất lãng tử của các phái võ Trung Nguyên mắt to, mũi huếch, tai lớn, mồm rộng, lông mày thô rậm. Tướng mạo thật là quê kệch thô lỗ, chẳng có vẻ gì là phong lưu anh tuấn thì mụ biết ngay là mắc lừa Đồng Mỗ. Mụ liền đưa tay phải ra nắm lấy vai Hư Trúc.

Hư Trúc nghiêng mình đi né tránh nói:

- Tiểu điệt không đấu với sư thúc đâu mà chỉ khuyên sư thúc đừng động đến di thể sư bá nữa.

Lý Thu Thủy phóng ra bốn chiêu liền không ngờ Hư Trúc đã đem môn "Thiên Sơn lục dương chưởng" ra đỡ gạt đi hết. Trong lúc đỡ gạt lại ngấm ngấm có uy lực rất hùng hậu để phản công.

Lý Thu Thủy trở phía sau lưng Hư Trúc hỏi:

- Ai đứng sau lưng ngươi đó?

Hư Trúc không có kinh nghiệm chiến đấu, nghe Lý Thu Thủy nói giạt mình quay đầu lại thì cảm thấy trước ngực đau nhói lên. Hư Trúc đã bị Lý Thu Thủy điểm trúng huyệt đạo, tiếp theo những huyệt đạo ở hai vai, hai chân đều bị điểm trúng, lập tức người nhũn ra ngã lãn xuống phía dưới chân Đồng Mỗ.

Hư Trúc vừa kinh hãi vừa tức giận la lên:

- Sư thúc là bậc tiền bối mà sao lúc động thủ còn dùng cách lừa gạt tiểu điệt?

Lý Thu Thủy cười khanh khách nói:

- Binh bất yểm trá. Bữa nay ta dạy ngươi một bài học để rút kinh nghiệm sau này. Mụ quay lại nhìn Đồng Mỗ thì thấy một tay bà để trên bụng và ngón tay út rõ ràng có đeo chiếc nhẫn sắt của chưởng môn nhân phái Tiêu Dao thì lửa ghen lại sôi lên sùng sục. Mụ cất tiếng the thé hỏi:

- Chiếc nhẫn sắt của sư huynh sao lại đeo ở tay mi?

Rồi mụ khom lưng cúi xuống đưa cây đuốc sang tay còn tay phải giơ ra để gỡ chiếc nhẫn sắt đang đeo ở ngón tay Đồng Mỗ.

Bất thành linh ngón tay phải Đồng Mỗ vòng ra đánh một chưởng rất nặng vào huyệt "Chính Dương" sau lưng Lý Thu Thủy. Tiếp theo cánh tay trái cũng đánh trúng vào huyệt "Đôn Trung" trước ngực mụ.

Một phát chuông, một chiêu quyền phóng ra bất thành linh, chẳng những Lý Thu Thuỷ không kịp chống đỡ, đến né tránh hay vận khí để hộ vệ cũng không kịp. Người mù bị thoi quyền của Đồng Mỗ đánh hất ngã lên trên bậc đá rồi lăn tròn rớt xuống cách chỗ Đồng Mỗ nằm chừng vài với tay, cây đuốc trong tay cũng bị văng đi.

Đồng Mỗ chuẩn bị đã lâu, thoi quyền này bà quyết chí phải hạ Lý Thu Thuỷ bằng một đòn thôi, nên uy thế mãnh liệt dị thường. Cây đuốc từ tầng hầm thứ ba, bay qua tầng hầm thứ hai rồi lên đến tầng hầm thứ nhất mới rớt xuống.

Trong tầng hầm thứ ba tối đen như mực, chỉ còn nghe thấy tiếng cười khanh khách của Đồng Mỗ.

Hư Trúc vừa kinh hãi vừa mừng thâm vội hỏi:

- Tiên bối! Tiên bối chưa chết ư? Thế thì hay lắm!

Nguyên Đồng Mỗ luyện thần công chưa xong mà ở trên đỉnh núi Tuyết Phong đã bị Lý Thu Thuỷ chém đứt một chân, công lực bà ta bị tổn thương rất nhiều, chuyến này lại quyết đấu sinh tử, đã giao thủ đến hơn hai trăm chiêu, Đồng Mỗ biết rằng chỉ có bại chứ không thắng được. Đến lúc bà ta bị trúng một chuông của Lý Thu Thuỷ thì thế kém lại càng rõ rệt. Mặt khác Hư Trúc không chịu giúp đỡ. Tuy y có cản trở Lý Thu Thuỷ không cho thừa thắng truy kích, nhưng nguy kế của bà cũng không có cách gì thi thố được. Đồng Mỗ biết rằng nếu còn đấu nữa tất bị thảm bại. Bà liền nghiêng răng chịu đau để yên cho Lý Thu Thuỷ đánh một chuông, cứ nằm giả chết.

Lúc này trên bậc đá cùng trước ngực và trên mép bà đều có máu tươi, nhưng đó là máu hươu mà bà đã dự bị từ trước để dụ địch vào cạm bẫy.

Không ngờ Lý Thu Thuỷ cũng là một tay đao thủ. Mụ thấy Đồng Mỗ rõ ràng tất hơi rồi nhưng vẫn phóng chuông vào trước ngực Đồng Mỗ.

Đồng Mỗ đã trót thì phải trét, nên cố gắng chịu thêm một đòn. Nếu không có Hư Trúc ở bên ngăn trở thì bà còn liên tiếp bị đánh đến nát nhừ thì không còn cách nào thực hiện âm mưu được nữa.

Một là nhờ Hư Trúc vì lòng nhân hậu đã ngăn trở Lý Thu Thuỷ. Hai nữa là vừa trông thấy chiếc nhẫn sắt, Lý Thu Thuỷ mắc bẫy ngay.

Lý Thu Thuỷ tuy biết Đồng Mỗ giảo quyệt nham hiểm, nhưng mụ không bao giờ ngờ Đồng Mỗ còn đủ sức chịu đựng đến thế.

Đồng Mỗ cố nhẫn nại cho đến lúc này mới phóng hai đòn chí mạng ra.

Lý Thu Thuỷ đã bị thương nặng cả trước ngực, lẫn sau lưng. Nội lực tiềm tàng trong người mụ mấy chục năm trời nay đột nhiên cuộn cuộn phát tiết như nước vỡ bờ không kiềm hãm lại được.

Võ công của phái Tiêu Dao tuy đứng vào bậc nhất trong thiên hạ nhưng nếu không kiềm chế được nội lực thì nó chạy nhộn nhạo trong người rồi bài tiết ra ngoài. Cái đau khổ về nội lực nhộn nhạo hay thực ra chỉ có người trong cảnh ngộ mới biết, còn ngoài không thể nào tưởng tượng được, cũng không thể dùng lời nói để hình dung hết được nỗi đau khổ. Chỉ trong khoảnh khắc, Lý Thu Thuỷ thấy trong các huyết đạo trong toàn thân tựa hồ như

có trăm ngàn kim độc của ong vàng đốt. Mụ kinh hãi vô cùng và biết rằng thương thế này không thể nào ^^ được. Mụ đành la gọi:

- Mộng lang! Người có lòng tốt thì mau mau phóng một chưởng đánh vào huyết "Bách hội" trên đầu ta.

Hư Trúc vừa thấy Đồng Mỗ chết mà sống lại thì khoan khoái vô cùng. Nhưng lúc này lại thấy Lý Thu Thủy toàn thân run bần bật thì không khỏi sinh lòng bất nhẫn. Hư Trúc lại thấy Lý Thu Thủy giơ tay lên kéo tấm khăn che mặt xuống, lấy móng tay cào mặt cho chảy máu đầm đìa thì biết rằng công lực mụ bị bế tắc nên đau đớn không nhịn được nữa.

Hư Trúc muốn ngăn trở không nỡ để mụ tàn huỷ thân thể nhưng khốn nỗi chính mình đã bị bà ta điểm huyết không sao nhúc nhích được.

Lý Thu Thủy lại kêu lên:

- Mộng lang!... Mau vung quyền đánh chết ta đi.

Đồng Mỗ cười lạt nói:

- Mi đã điểm huyết y còn kêu y cứu trợ làm chi? Ha ha! Mình làm mình chịu, kêu mà ai thương? Thế mới biết lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà không lọt ra ngoài được. Lý Thu Thủy cố gượng gạo đứng lên đến giải huyết cho Hư Trúc. Nhưng toàn thân tê nhức, muốn cử động một ngón tay cũng không được thì còn nói chi đến chuyện đứng lên nữa. Hư Trúc đưa mắt nhìn Đồng Mỗ rồi lại nhìn Lý Thu Thủy. Y thấy Đồng Mỗ tuy dùng quỷ kế đánh được Lý Thu Thủy một chưởng, một quyền nhưng bà cũng bị thương cực kỳ trầm trọng, nằm lăn trên bậc đá, miệng không ngớt kêu la chứ không cười giễu được như vừa rồi nữa.

Hư Trúc lại đảo mắt nhìn quanh thì thấy cảnh vật mỗi lúc một rõ hơn, tựa hồ trong hầm nước đá sáng ra dần dần, Hư Trúc rất lấy làm lạ, ngoảnh đầu chú ý nhìn về phía phát ra ánh sáng thì thấy trên tầng lầu thứ nhất có ánh lửa. Hư Trúc mừng thầm trong bụng, buột miệng nói:

- Có người vào đây rồi!

Đồng Mỗ giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Nếu có người vào thì chắc là bọn thủ hạ của con tiện nhân kia. Bà gắng gượng vận động chân khí muốn đứng dậy nhưng không tài nào đứng lên được. Bà vừa khom người lên thì chân đã nhún ra, té nhào xuống đất. Bà từ từ cố sức đưa hai tay ra để kéo Lý Thu Thủy lại và định bụng nhân lúc cứu binh của kẻ thù chưa đến, ra tay hạ sát trước là thượng sách. Bất thành linh nghe những tiếng tí tách rất nhỏ dường như tiếng nước từ trên bậc đá chảy xuống.

Lý Thu Thủy cùng Hư Trúc cũng nghe rõ tiếng nước chảy lên quay đầu ra nhìn thì quả nhiên thấy trên bậc đá có nước chảy xuống. Cả ba người cùng lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Nước này ở đâu chảy xuống?

Trong nhà hầm mỗi lúc một sáng hơn. Tiếng nước trước còn nhỏ giọt tong tong bây giờ đã chảy thành dòng tràn qua bậc đá trút xuống.

Hư Trúc ngoảnh đầu nhìn lên tầng hầm thứ nhất thì thấy một mớ lửa cháy âm âm mỗi lúc một to mà không thấy người tiến vào.

Lý Thu Thuỷ "hừ" một tiếng rồi la lên:

- Cháy rồi! Cháy rồi!... Cháy những túi bông rồi!...

Nguyên ngoài cửa hầm nước đá có xếp đầy bao tải mà lúc vào Hư Trúc cho là những bao lương thực, Đồng Mỗ lại tưởng là bao cát nhưng thực ra là bao chứa bông.

Ta nên biết rằng bông chứa nhiều sức nóng nên về mùa trọng đông, người ta phải đắp chăn bông, mặc áo bông là để giữ sức nóng trong người. Chính trong bông không có nhiệt khí, nhưng nó giữ được cả khí lạnh. Viên quản sự thái giám trong hoàng cung nước Tây Hạ sai xếp bông vào cửa hầm nước đá cũng là để giữ nhiệt khí bên ngoài không tràn vào trong nhà được thì nước đá mới khỏi tan rã.

Không ngờ Lý Thu Thuỷ bị Đồng Mỗ đánh một thoi quyền khiến cây đuốc trong tay mù tuột tay văng lên rớt vào đống bao tải chứa bông. Lập tức bông cháy lên. Sức nóng làm cho nước đá tan rã ra chảy xuống.

Bông là vật dễ cháy, cháy hết túi này sang túi khác. Thế lửa mỗi lúc một to. Chẳng bao lâu tầng hầm thứ ba nước chảy xuống đọng lại thành vũng cao hơn một tấc mà nước trên bậc đá vẫn tiếp tục chảy xuống ^^^.

Trong hầm chứa đầy nước đá, nước đọng lại mỗi lúc một cao rồi dần dần tràn ngập đến thắt lưng ba người.

Lý Thu Thuỷ bất giác thở dài nói:

- Sư tử ơi! Chị em mình bữa nay cùng chết. Sư tử giải khai huyết đạo cho Mộng lang để gã thoát ra đi.

Cả ba người trong bụng đều hiểu rõ chẳng bao lâu nữa nước sẽ ngập lên cao và cả ba đều chết hết.

Đồng Mỗ ngừng tiếng rên, cười nhạt nói:

- Giả tử mi không nhắc ta thì ta đã hành động rồi. Ta đang muốn giải khai huyết đạo cho gã, nhưng mi lại nói lên, ra điều nhân đức thì ta không giải khai nữa. Tiểu hoà thượng! Thế là người chết về câu nói của con tiện nhân. Người có biết không?

Đồng Mỗ trở mình quay lại phía bậc đá, cố nhoai lên được một bậc là thoát khỏi bị ngập nước và được thấy Lý Thu Thuỷ chết ngộp. Tuy chính mình cũng khó tránh được cái chết, nhưng thấy Lý Thu Thuỷ chết thảm trước mình thì cũng coi là đã trả được mối thù mà mấy mươi năm nay không lúc nào quên.

Lý Thu Thuỷ thấy Đồng Mỗ cứ nhoai dần lên từng bậc, mà khí lạnh thấu xương do nước đá tràn lên lấp xấp tới ngực. Chân khí trong người mù lại càng nhộn nhạo đau đớn vô cùng. Mù lại mong cho nước mau ngập đến miệng đến mũi để chết quách đi còn hơn là bị đau nhức như muôn ngàn con ong đốt hay hàng ngàn mũi kim châm đâm vào. Bỗng nghe Đồng Mỗ la lên một tiếng, không rõ bà làm thế nào lại lăn tồm xuống nước.

Nguyên Đồng Mỗ đang bị trọng thương, tay chân mất hết sức lực. Bà ráng bò lên được đến bậc thứ bảy thì một khối băng to bằng nắm tay trôi xuống chạm vào đầu gối.

Đồng Mỗ không giữ vững được thân mình, trượt một cái rớt xuống đúng vào trên mình Hư Trúc, bà trần đi cái nữa lại rớt sang bên trái Hư Trúc còn bên hữu y là Lý Thu Thủy. Thế là ba người liền nhau nằm trong vũng nước.

Đồng Mỗ lăn xuống nước rồi người bà nhỏ bé hơn Hư Trúc và Lý Thu Thủy nhiều nên nước chưa ngập tràn lên mình hai người Lý Thu Thủy và Hư Trúc mà Đồng Mỗ thì bị chìm lìm dưới nước rồi.

Đồng Mỗ tuy bị thương nặng, xong đầu óc vẫn tỉnh táo. Bà cùng Lý Thu Thủy học võ công như nhau. Lúc này chính bà đang đau khổ vì công trình bấy lâu sắp tiêu tan, nhưng vẫn mang một ý niệm...

- Bất luận thế nào cũng làm cho con tiện nhân kia phải chết trước ta.

Bà muốn ra tay hại Lý Thu Thủy nhưng giữa hai người lại có Hư Trúc nằm chắn ngang. Tuy trong người bà nội lực tràn trề, nhưng lúc này dù muốn chuyển động cánh tay từng tấc một cũng không thể được. Bà thấy vai Hư Trúc kê vai Lý Thu Thủy chợt nhớ ra liền nói:

- Tiểu hoà thượng! Người chớ có vận nội lực chống cự. Làm như vậy tức là tìm đường chết đó.

Rồi không chờ Hư Trúc trả lời đã vận nội lực thúc vào vai Hư Trúc.

Lý Thu Thủy lập tức rung lên, liền phát giác ra Đồng Mỗ dùng nội lực để đánh chuyền. Hành động này của Đồng Mỗ thực ra chỉ tổ làm cho mình chóng chết.

Nên biết rằng lúc này Đồng Mỗ không còn cách nào vận khí được. Đã không có nội lực bổ sung mà lại thêm phần tiêu hao tất phải chóng chết. Mặt khác nếu Đồng Mỗ không công kích cứ để cho nước ngập lên thì trong ba người, kẻ chết trước đương nhiên là Đồng Mỗ, bà hạ thủ đánh một đòn cuối cùng không cần biết hậu quả ra sao nữa.

Lý Thu Thủy thở dài nói:

- Sư tử ơi! Sư tử đã bức bách, vậy chúng ta cùng chết cả là xong!

Rồi mục cố gắng vận nội lực chống lại.

Hư Trúc ở giữa hai người. Trước y cảm thấy bên vai dựa vào Đồng Mỗ có một luồng nhiệt khí truyền sang mình. Bây giờ cả bên vai tựa vào Lý Thu Thủy cũng có một luồng khí dương hoá thúc vào y. Chỉ trong chớp mắt hai luồng kinh khí xung đột trong người Hư Trúc một cách mãnh liệt.

Nguyên công lực Đồng Mỗ và Lý Thu Thủy ngang nhau. Sau khi hai người bị trọng thương rồi, vẫn kẻ tám lạng người nửa cân như cũ, không phân cao thấp. Nội lực hai người tiếp xúc tranh giành thế lực nhau và đều ngưng lại trong người Hư Trúc, không ai tấn công được đến chính mình địch nhân. Như vậy kẻ chịu đau khổ chính là Hư Trúc, vì y lại bị tả hữu giáp công. May mà Hư Trúc đã được bảy mươi năm công lực của Vô Nhai Tử truyền cho. Và lại, cả ba người đã là đồng môn, nội lực lại tương đương, nên cục diện này cầm cự nhau mà Hư Trúc cũng không đến nỗi mất mạng về cuộc giáp kích của hai tay đại cao thủ. Trong ba người thì Đồng Mỗ sợ hãi hơn nhất vì nước lên cao dần, cổ lên lần đến cằm, rồi từ cằm lên đến miệng. Bà cố thôi thúc nội lực để đánh một đòn tối hậu mong hạ sát tình địch.

Lý Thu Thủy nội lực cũng đầy rẫy, không phải một giờ hay mấy khắc mà hao tán hết được.

Tiếng nước chảy róc rách vẫn không ngừng rồi thấy trong miệng mát lạnh. Một tia nước đã tràn vào miệng Đồng Mỗ.

Đồng Mỗ kinh hãi tự nhiên cố nhào người lên, nhưng không ngồi vững được rồi lại tụt xuống nước nổi lên bênh. Nguyên bà mất một chân nên người nhẹ đi và dễ nổi hơn người thường. Thế là bà tìm thấy cái sống ở trong cái chết. Đồng Mỗ đánh bạo để mình nằm ngửa trên mặt nước chỉ chìa mũi và miệng ra thở mà thôi.

Đồng Mỗ cảm thấy trong lòng bình tĩnh và nghĩ thâm:

- Nước lên cao thì người mình cũng cao. Không ngờ mình bị mất một chân lại chiếm phần tiện nghi hơn kẻ khác ở dưới nước. Nội lực ở trong tay bà vẫn tiếp tục phóng ra.

Hư Trúc rên la nói:

- Sư bá! Sư thúc! Hai vị dù có tỷ đấu nữa, rút cục vẫn chẳng ai hơn ai kém. Còn tiểu điệt ở giữa thành ra chịu chết.

Đồng Mỗ cùng Lý Thu Thủy hiện giờ lâm vào cục diện tỷ thí nội lực cực kỳ nguy hiểm. Ai ngưng lại trước là người đó phải táng mạng. Hướng chỉ hai bên nội lực ngang nhau thì bất luận kẻ thắng người bại rốt cuộc đều mất mạng cả. Hai bên chỉ còn tranh nhau ai tắt hơi trước mà thôi.

Đồng Mỗ cùng Lý Thu Thủy cả hai người đều cao ngạo ghê gớm, chẳng ai chịu thua ai. Mối cừu hận tích lũy mấy chục năm trời một khi đã nổ bùng thì không còn cách nào dàn xếp được nữa. Đồng Mỗ cùng Lý Thu Thủy chẳng ai chịu dừng tay trước. Hơn nữa nội lực có chỗ phát tiết ra ngoài thân thể tuy mỗi lúc một suy giảm đi, hao tán công lực dĩ nhiên là một cái đau khổ, nhưng vì thế mà giải thoát được công lực ra ngoài, còn đỡ đau khổ hơn để công lực nhận nhạo trong người không có gì kiềm chế.

Một quãng thời gian chùng ăn xong bữa cơm lại trôi qua. Nước lạnh đã ngập đến bên miệng Lý Thu Thủy, mù không biết bơi nên không dám học kiểu Đồng Mỗ cho người nổi lên mặt nước. Mù liền bế tắc đường hô hấp theo phép "Quy tức công" để chiến đấu với địch nhân. Dù nước ngập đến mắt đến mũi, nhưng nội lực hùng hậu vẫn phát tiết ra ngoài không ngớt.

Hư Trúc uống ừng ực luôn ba ngụm nước giá lạnh y liền la lên:

- úi chao! Tiểu điệt... sặc nước...

Đang lúc kinh hoàng, đột nhiên hai mắt tối sầm lại, rồi không nhìn thấy gì nữa. Hư Trúc vội ngậm miệng lại, thở bằng mũi. Những lúc hít không khí vào, trong ngực khó chịu vô cùng.

Nguyên trong nhà hầm nước đá này bốn mặt kín mít đã không có chỗ thông hơi. Những bao bông gòn lại cháy hàng mấy giờ làm cho bao nhiêu dưỡng khí trong tầng hầm thứ ba đều cháy thành than khí hết. Lửa không có chỗ thông hơi rồi sau cũng tắt. Hư Trúc cùng Đồng Mỗ cảm thấy khó thở, còn Lý Thu Thủy hiện đang vận dụng "Quy tức công" nên không hay biết gì.

Tuy lửa tắt rồi, nhưng nước băng vẫn còn chảy xuống không ngừng.

Hư Trúc trong bóng tối mờ, biết rằng nước băng đã tràn qua miệng ngáp lên đến cằm và dần dần đến lỗ mũi.

Hư Trúc thở dài nhủ thầm:

- Thôi ta đành chịu chết vậy!

Đồng Mỗ cùng Lý Thu Thủy vẫn tiếp tục thúc đẩy nội lực công kích nhau.

Hư Trúc đã cảm thấy chân khí trong người nhộn nhạo, lực phủ ngũ tạng tựa hồ thay đổi phương vị. Đồng thời nước lạnh chỉ còn cách lỗ mũi mình một chút. Nước mà dâng lên một phân nữa thì không còn cách gì thở hít không khí được.

Hư Trúc còn đau khổ hơn ở các chỗ huyết đạo bị phong tỏa, muốn ngẩng đầu lên một cái cũng không được.

Nhưng lạ thay! Tình trạng này kéo dài khá lâu mà nước băng không dâng cao lên thêm chút nào nữa, chỉ giữ nguyên mực đó.

Nguyên từ lúc những bao bông tắt rồi, những khối nước đá không tan ra nữa. Lại một lúc sau, Hư Trúc thấy trong người đau đớn như dầm. Sự đau đớn mỗi lúc một gia tăng. Cái đau đớn truyền từ dưới lưng lên dần dần đến nách, rồi lên đến ngực.

Nguyên ở trong tầng hầm thứ ba chất đầy khối nước đá, cực kỳ giá lạnh. Nước băng chảy xuống dần dần đóng lại thành phiến. Sau cả ba người Đồng Mỗ, Lý Thu Thủy và Hư Trúc đều bị đóng kết lại trong băng.

Một khi băng đã đóng lại rắn chắc thì nội lực của Đồng Mỗ và Lý Thu Thủy bị cách riêng ra, chứ không thể truyền qua người Hư Trúc được.

Nội lực Đồng Mỗ và Lý Thu Thủy mười phần có đến chín đã truyền vào trong người Hư Trúc rồi đứng lại đó. Nội lực trong người Hư Trúc đã đầy rẫy nên xung đột nhau mỗi lúc một ghê gớm hơn. Hư Trúc tưởng chừng như da thịt mình sắp nổ tung. Tuy Hư Trúc trong khối băng giá mà khí nóng trong người làm cho bứt rứt rất là khó chịu.